

Kapitola

4

„Iba raz za tristošesťdesiatpäť dní vyjde modrý mesiac, ktorý naplní svet šmolkov mágiou, láskou a modrotou.“

Rozprávač rečnil spred hríbu Tatka Šmolka. Podišiel k Tatkovmu oknu, nazrel dnu a opäť pokračoval v rozprávaní do svojej TV kamery. „V tomto čase dokáže Tatko Šmolko vyvolať víziu budúcnosti. Je to skutočne dosť husté!“

Vnútri Tatko tvrdo pracoval vo svojom laboratóriu. Medzi knižnicou plnou kníh o alchýmii, skrinkami s množstvom prístrojov a policami s ingredienciami v zásobovacích košoch, mal svoje pevné miesto oceľový kotol, ktorý oblizovali plamene. Z vriacej tekutiny unikala biela para.

„Chlp zo psa, ktorý ma pohrýzol,“ opakoval si Tatko recept, „a môj posledný šmol Koreň. Musím pripraviť tento vizionársky elixír, kým nezačne slávnosť.“ Takto hodil šmol Koreň do kotla. „Keď vychádza modrý mesiac, čary sú vždy najmocnejšie.“

Nad kotlom sa čosi zahmlilo. V pableskoch bielej pary sa zjavila vízia. Vysmiati šmolkovia. Tanec a smiech. Koše plné šmolín.

„Zatiaľ dobré,“ povedal Tatko. „Samé úsmevy a šmoliny, Babroš sedí pevne na mieste, to je vždy dobré znamenie.“

BOOM! Kotlom náhle otriasol výbuch. Z elixíru vyletel čierny nejasný dym.

„Čo to? Čo sa deje?“ vykrikoval Tatko a ustupoval, vystrašený z temných vízií, ktoré sa objavili v dyme.

Začínal sa zlovestnou rukou, ktorá držala čarovnú paličku s motívom draka. Potom sa zjavil nejasný obraz Babroška, ktorý sa za niečím hádzal. „Mám to! Mám to!“ Ale nie. Nech už to bolo čokoľvek, Babroško to minul. Narazilo mu to do ruky a odrazilo sa to preč.

„Babroško.“ Tatko Šmolko sa zmohol iba na šepot. Triasol sa od strachu. Vedel, že sa práve pozerá na predpoveď budúcnosti.

Potom sa vízia zmenila. Z kotla sa ťahal nejasný obraz sivého stredovekého hradu. Tatko videl strašidelný žalár s plesnivými stenami a desivými prístrojmi. Takmer mu vypadli oči z jamôk, keď si všimol, že za všetkými tými prístrojmi sú v klietkach uväznení šmolkovia. Vyzerali vystrašene.

„Pomoc! Tatko! Tatko, zachráň nás! Pomôž nám! Tatko, Tatko!“ volali na Tatka šmolkovia z vízie.

Tatko vytrieštal oči. „Oh, Babroško,“ nariekal. „Čo si to urobil?“

Dvere do hríbu Tatka Šmolka sa otvorili a dnu sa vohňal závan studeného vzduchu. Dym rýchlo zmizol a s ním aj tá hrôzostrašná vízia.

„Ahoj, Tatko!“

„Babroško,“ privítal ho Tatko roztraseným hlasom.

„Stalo sa niečo?“ spýtal sa Babroško.

Tatko obrátil tvár k stene a snažil sa potlačiť strach. „Nie,“ odpovedal Babroškovi. „Všetko je tak, ako má byť. Prečo neskúšaš na Slávnosť modrého mesiaca?“

„Ach, nooo... zopár šmolkov to trocha schytalo,“ odpovedal Babroško, akoby o nič nešlo. „Tak mi napadlo, že urobím nejaké bahnové zábaly zo šmol Koreňa na... ehm... zmiernenie opuchov.“ Len čo to dopovedal, prešiel cez Tatkovu laboratórium k polici s prísadami.

„Tatko, žošmolil si všetky šmol Korene,“ povedal Babroško. Tatko Šmolko zamračene kontroloval recept na vizionársky elixír. „Nejaké prinesiem,“ povedal opäť Babroško.

Keď Tatko zdvihol zrak od receptu, celá vízia mu prebleskla pred očami. Hrad, žalár, strašidelné klietky. Uväznení šmolkovia!

„Nie!“ zakričal Tatko a vytrhol Babroškovi z ruky prázdny kôš na šmol Korene. „Polia sú príliš blízko ku Gargamelovmu hradu,“ varoval. „Ja pôjdem po šmol Korene. Ty ostaň v dedinke a do ničoho sa nezapleť.“ Tatko venoval Babroškovi pohľad, ktorý znamenal, že to myslí naozaj vážne. „Rozumieš?“ spýtal sa.

Babroško si povzdychol.

Tatko to zobral ako áno a vrátil sa k svojmu elixíru.

„Len... to tu dokončím.“

„Ako si želáš,“ ustúpil Babroško a nechal Tatka robiť si svoju prácu.

Tatko ostal v laboratóriu a premýšľal o tom, čo videl vo vizionárskom elixíre. „Vízie sa ešte nikdy nemýlili.

Nemôžem dopustiť, aby sa mojim šmolkom niečo stalo.“
Ale ako mohol zmeniť budúcnosť?

O chvíľu neskôr bol už Babroško v lesoch a robil presne to, čo mu Tatro zakázal – zbieral šmol Korene.

„Ostaň v dedinke, Babroško,“ rozprával si Babroško sám pre seba, imitujúc Tatrov ustráchaný hlas. Pozeral sa navôkol a usmieval sa. „Ha! Toľko šmol Koreňov. Budú na mňa veľmi pyšní.“ Do svojho vreca vložil niekoľko šmol Koreňov.

„Tak dobre, ešte zopár.“ Babroško sa práve chystal odtrhnúť jeden hrubý Koreň, keď si všimol, že vysoká tráva za ním sa zatriasla a niečo v nej zašuchotalo. Obzrel sa, aby zistil, čo je vo veci.

Z kríkov trčal mačací ňufák. Babroško vedel, komu patrí. Bol to Azrael... pripravený zaútočiť!

V tesnom závese za kocúrom sa ku Babroškovi blížil jeho majiteľ. V ruke zvieral sieť vo veľkosti šmolka.

„G-g-g-g-g!“ kričal Babroško.

„Bu!“ vystrašil ho čarodej.

„Gargamel!“ Babroško pustil Koreň, ktorý držal, schmatol svoje vrece a dal sa na útek.

Uháňal cez les, kde sa rýchlo vyhybal stromom a kameňom. Kamkoľvek však išiel, kocúr mu bol v päťach a jeho ostré pazúry len tak-tak minuli jeho hlavu.

Babroško sa snažil Azraela rozptýliť. „Dobrá cica, dobrá... Aha, pozri! Klbko vlny a chutný šťavnatý vtáčik!“

Ale Azrael sa nedal zastaviť.

Výčerpaný Babroško bol na konci s dychom. Márne hľadal nejakú skryšiu. Ostávalo iba jediné...

Babroško prebehol cez neviditeľný štít do bezpečia dedinky šmolkov.

Gargamel sledoval, ako sa šmolko rozplynul vo vzduchu. V jednu chvíľu bol na čistinke a zrazu... *PUF!* A po modrom tvorovi ani stopy.

„Tak takto to je!“ radoval sa Gargamel, keď mu došlo, čo práve videl. „Je neviditeľný!“ Po všetkých tých rokoch hľadania konečne pochopil, prečo dedinku šmolkov nemohol nikdy vypátrať. „Oh, tie malé šibalské...“

„Mňau,“ súhlasil Azrael.

Gargamel zdvihol kocúra do náručia a šťastlivo ho objal. „Počkať,“ povedal. Pozrel sa smerom k neviditeľnému štítu a potom späť na Azraela. „Nevieme, či je to bezpečné.“ Bol iba jediný spôsob, ako to zistiť. Keď Gargamel prehadzoval Azraela cez neviditeľný štít, tváril sa ako dokonalý zloduch. Kocúr zmizol. Z druhej strany zaznelo hlasné zadunenie. „Azrael?“ Gargamel sa naklonil k miestu, kde jeho kocúr zmizol. „Si mŕtvy?“

„Mňauuuuu!“ Žije.

„Ah!“ zvolal Gargamel, mädliač si dlane. Nekonečnú moc má konečne na dosah. Keď chytí šmolkov a získa z nich ich modrú esenciu, bude skutočne neporaziteľný!